



RENNY HARLIN

AINUTLAATUINEN ELÄMÄNI

TAMMI

VELI-PEKKA LEHTONEN

VELI-PEKKA LEHTONEN

RENNY HARLIN

AINUTLAATUINEN ELÄMÄNI



TAMMI

HELSINKI



Kirjan tekoa ovat tukeneet Audiovisuaalisen kulttuurin edistämiskeskus,
Journalistisen kulttuurin edistämissätiö, Taiteen edistämiskeskus,
Suomen tietokirjailijat ry sekä Oskar Öflunds Stiftelse.

© Veli-Pekka Lehtonen ja Tammi, 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kuvaliitteiden taitto: Pekka Krankka

ISBN 978-952-04-2751-1

PAINETTU EU:SSA

*It would be horrible to look back and think,
I didn't do anything.*

*Olisi kauheaa katsoa elämäänsä taaksepäin
ja ajatella: en tehnyt mitään.*

RENNY HARLIN VUONNA 1990

SISÄLLYS

Muista tämä hetki	11
Trauma	14
Miehen malli	22
Amerikkalainen elokuvaohjaaja	31
Unelmien muistikirja.....	41
Poliisi pamputtaa.....	53
Pääosassa Chuck Norris.....	62
Kahdeksas ihme.....	68
Täältä tulee Amerikka	74
Visa-kundi.....	82
Action! Cut!	90
Äiti, äiti, minä tein sen	99
Ferrari	114
Idolini	123
Maailman onnekkain.....	128
Kukkulan kuningas	139
Silverin ohjesääntö.....	148
Palmut postikortissa	155
Kolmen miljoonan dollarin mies	160
Pauketta, pauketta, pauketta.....	166
Billy Wilder.....	172
Glamour	177
Amerikkalainen unelma.....	188
Toisinajatteliija	195

Raaka ikä	203
”Renny Harlin on legenda”	209
Suuri haave	215
Malibu Colony	223
Uusia ystäviä.....	233
Rokkitähti	244
Pää pilvissä.....	251
Geena.....	260
Huipulla.....	266
Voiton siivet.....	273
Kuuma muija.....	287
Merirosvo horisontissa	290
Mistä saa kossua?	300
Elokuva tai vauva.....	314
Hyvän yön suudelmia	329
Se tapahtui meille.....	347
Pieni mies.....	354
Pää pinnalle	364
Oak Pass Road	374
Grand Prix	380
Virhe	385
Älä katso mua silmiin.....	393
Syyskuun yhdestoista	402
Harvey Weinstein.....	408
Painajainen	424
Start-up-yrittäjä.....	429
Paluu Beverly Hillsiin	434
Postikortti Floridasta.....	442
Strippiklubi.....	449
Vanhus ja meri	456
Kolmen F:n laki.....	466
Puhu hiljaa rakkaudesta	474
Olipa kerran poika	480

Made in China	487
Kiinalainen unelma	494
Kiinan Hollywood	501
Elämän tärkein puhelu	509
Johanna.....	514
Paras hetki	527
Kirjoittajan jälkisanat	535
Henkilöhakemisto	543
Elokuvahakemisto	554

MUISTA TÄMÄ HETKI

NÄIN KONEEN IKKUNASTA rantaviivan. Näin turkoosin-sinisenä aukeavan meren. Näin aalloissa puskevan pienen veneen, joka jätti jälkeensä hennon valkoisen vanan. Renkaat tömähtivät maahan, lentoemäntä avasi oven, ja keskipäivän paahtava kuumuus tulvahti sisään. Lentokenttärakennuksessa oli paljon väkeä. Joku huusi jotain ranskaksi. Minua viittilöitiin sivummalle. Musta auto vei minut Nizzan lentokentältä hotellille Cannesin rantaan. Olin innoissani. Olin tulossa Helsingistä, ja tyttöystäväni, näyttelijä Geena Davis, odotti minua hotellilla. Olimme tavanneet vain muutama kuukausi aiemmin. Geena oli lentänyt Cannesiin Losista. Olimme vastarakastuneita, ja Geena hymyili leveästi, kun tapasimme hotellin edessä. Illalla hotellilla oli pienet leffaväen juhlat. Oli toukokuu vuonna 1993. Olimme tulleet elokuvafestivaaleille juhlimaan elokuvani *Cliffhangerin* ensi-iltaa.

Seuraavana aamuna tapasin joukon toimittajia ja iltapäivällä aloin valmistautua ensi-iltaan. Innostukseni vain kasvoi. Vedin smokin päälleni, ja voi vitsi, miten minua jännitti. Geena oli tulossa ensi-iltaan kanssani samoin kuin äitini, jonka myös olin kutsunut paikalle.

Ensi-iltateatteri oli elokuvapalatsi Cannesin rantakadulla, ja uteliasta kansaa oli kadunvarressa satoja. Väkijoukko mylvi, vilkutti ja huusi. Moni otti valokuvia. Kun astuin punaiselle ma-

tolle, kaiuttimista kiiri elokuvani musiikki ja lumikone tuuppasi ilmaan keinolunta. Astuin teatterisaliin ja yleisö taputti. Elokuvateatteri oli varmasti suurin, jonka olin nähnyt. Yli 2 000 istumapaikkaa. Sali oli täynnä, kaikilla iltapuvut päällä ja rusetit kaulassa.

Istuimme keskellä permanttoa, salin parhailla paikoilla. Geena istui viereeni, ja toisella puolella oli paikka äidille. Halusin, että äiti näkee suuren juhiani. Samalla rivillä istuivat myös elokuvani tuottaja Mario Kassar ja näyttelijät Sylvester Stallone ja John Lithgow ja muita työryhmän tärkeitä jäseniä. Seurueeseemme kuului myös filmitähti Elizabeth Taylor. Kun sali oli pimentynyt, Stallone vielä vilkaisi minua parin penkin päästä ja näytti peukkuja. Stallone oli elokuvani pääroolissa.

Yleisössä istui kansainvälisen elokuvan huippuja, Ranskan kulttuurieliittiä sekä maailman tärkeimmät elokuvakriitikot Brasiliasta Japaniin, Yhdysvalloista Suomeen. En tiennyt mitä odottaa. Jännitin, että ranskalainen yleisö olisi kyynistä, ja pelkäsin, että elokuvalleni buuataan. Hermostutti. Elokuva alkoi, ja valkokangas täyttyi elokuvan ensimmäisistä kuvista. Muistin, miten jokainen kuva oli syntynyt.

Lopputekstien jälkeen oli oudon hiljaista, sitten yleisö alkoi taputtaa. Sydämeni pamppaili. Nousin ylös ja kiitin. Yleisö aplodeerasi seisaaltaan. Kumarsin permannolle ja ylös parvelle. Stallone kumarsi myös. Suosionosoitukset jatkuivat. Joku vihelsi. Tätä kesti kymmenisen minuuttia. Kun taputukset eivät ottaneet loppuakseen, festivaalijohtaja Gilles Jacob puuttui peliin ja alkoi ohjata minua ja muuta työryhmää ulos teatterista. Korvisani kiehui. Ulkona festivaalipalatsin edessä meitä odotti suuri väkijoukko. Lumikoneet tuuppasivat taas ilman täyteen keinolunta, ja elokuvani musiikki pauhasi taustalla. Asetuimme riviin. Pidin äitiäni kädessä. Toisessa kädessä oli Geena. Äitini käsi- puolella oli Elizabeth Taylor. Hymyilimme kuvaajille ja vilku-

timme väkijoukolle. Rivissä seisoivat myös Stallone. Huuman keskellä hän ojentui minua kohti.

”Muista tämä hetki”, Stallone sanoi. ”Elämä ei tule tästä paremmaksi.”

Olin maailman huipulla.

TRAUMA

PAHINTA MITÄ TIEDÄN ovat kirjat, jotka alkavat näin: ”Ilo ja onni olivat ylimmillään riihimäkeläisessä lääkäriperheessä, kun pieni mutta pippurinen Renny-poika päästi ensimmäisen itkunsa.” Olen aina halunnut viedä katsojat suoraan keskelle toimintaa, joten aloitamme eri tavalla.

Olen kahdeksanvuotias ja juoksen mitä kintuistani pääsen. Kaverini Lasse juoksee perässä, itkee ja nyhkyttää. Välillä Lassen itku vaimenee, ja minä juoksen vielä kovempaa hakemaan apua. Asumme Helsingin Kulosaarella. Minä ja Lasse olemme olleet leikkimässä, etsimässä aarretta roskiksesta, kun roskiksen kansi lipesi Lasselta ja iskeytyi hänen sormilleen. Nyt Lassen peukalo on poikki, ja siksi me juoksemme paniikissa yli jalkakäytävien, katujen ja pihojen. Isäni on lääkäri, ja hänellä on kotivastaanotto rivitalomme alakerrassa, joten apu on lähellä. Avaan oven ja huudan apua, ja Lasse pääsee isän hoiviin. Isä ajaa meidät Mersullaan Helsingin keskustaan Mehiläisen yksityissairaalaan, ja Lassen peukalo saadaan kuntoon. Haluan nähdä isän sankarina, ja nyt isä on todellinen sankari. Isä pelasti Lassen peukalon. Haluan, että muutkin näkevät isässä sankarin, pelastajan ja suuren turvan.

Kun olin lapsi, useimmiten en pitänyt isää sankarina. Häpesin häntä. Kun synnyin, isä oli 62-vuotias. Isä oli vanha. Liian vanha. Tiedän, että monet naiset pitivät isästä. En osaa sanoa, miksi. Minä vain tiesin sen. Isä oli lääkäri, ja naiset ihailivat hänen ammattiaan, käytöstään ja tapojaan. Isä oli tumma, ja hänen äänensä oli matala, ystävällinen. Isä oli nuorena suuri charmööri. Isä oli myös hyvä laulaja, bassobaritoni, mutta minä häpesin isää. Muut isät olivat mukana lastensa tekemisissä: pelaamassa jääkiekkoa tai jalkapalloa tai pesäpalloa tai ainakin katsomassa matseja. Minun isäni oli joskus mukana sienessä ja veneretkillä, mutta muuten hän oli aina töissä, eikä hän koskaan pelannut tai urheillut minun kanssani mitään. Kotona isä halusi lähinnä rentoutua. Olin isän lääkärinammattista ylpeä, mutta minusta hän olisi voinut olla vaikka putkimies, jos hän vain olisi ollut nuori ja energinen. Samanlainen kuin muut isät.

Äitienpäivänä nolotti, jos piti lähteä ravintolaan. Minä ja isosiskoni Tuire kävelimme matkan päässä isästä. Kenenkään muun isällä ei ollut harmaita hiuksia. Kaikki hänessä oli vanhaa. Pelkäsin, että isän heikkous siirtyy minuun. Ymmärsikö isä, mitä tunsin? Tajusiko hän häpeän, jota koin? En ajatellut asiaa silloin, mutta isä oli varmaankin pannut tunteeni merkille. Niin kauheaa ja raakaa kuin se olikin.

Ensimmäinen tyttöystäväni oli Espoon Niittykummussa asunut Tiina Hinkkanen. Olimme tutustuneet rippileirillä, ja Tiinan vanhempien kanssa teimme yhdessä vaikka mitä, mutta Tiinalle en halunnut omaa isääni näyttää. Isä oli silloin lähestymässä kahdeksaakymmentä. Luulin, että minusta tulee Tiinan ja myös muiden tyttöjen silmissä heikompi, jos he näkevät vanhan isäni. Jos olin tulossa jonkun tytön kanssa meille, sujahdin ensin yksin ovesta ja varmistin, ettei isä ole näkyvissä, ja sitten livautin tytön nopeasti huoneeseeni ja naksautin oven kiinni. Piilotin osan elämästäni ja samaan aikaan koin tästä valehtelusta syyllisyyttä.

Aloin pelätä vanhenemista. En halunnut muuttua isän kaltaiseksi. Raihnaiseksi. Heikoksi.

Isäni Oiva Aarne Harlin oli Savon poikia. Hän syntyi, kun Suomi oli osa keisarillista Venäjää ja tsaarina oli Nikolai II. Isäni oli syntynyt Kuopiossa kesäkuun 29. päivä vuonna 1897. Ranskalaiset Lumièren veljekset olivat kahta vuotta aikaisemmin tehneet uuden ja mullistavan keksinnön: elokuvan.

Isältä puuttui etusormi oikeasta kädestä. Lapsena sellainen on jännittävää. Ja vielä jännittävämpää oli se, että isä oli menettänyt sormensa sodassa. Isä oli osallistunut vapaussotaan eli Suomen sisällissotaan vuonna 1918. Hän oli sotinut Kuopiossa valkoisten puolella punaisia vastaan. Siitä sodasta isä selvisi vielä ehjin sormin. Vuonna 1926 isä valmistui lääkäriksi ja työskenteli alkuun Oulussa. Talvi- ja jatkosodan aikaan vuosina 1939–1944 isä toimi kenttäsairaalan johtavana kirurgina ja päällikkönä, hän oli lääkintäeverstiluutnantti. Isä haavoittui sodassa, mutta ei juuri koskaan puhunut mitään noista ajoista. En edes tiedä, miten hän oli sormensa menettänyt. Yhden tarinan mukaan sormen vei pommin sirpale, kun hän oli kenttäsairaalassa, ja toisen tarinan mukaan sormen vei luoti. Kolmannen tarinan mukaan isä ei suostunut amputoinnissa ottamaan morfiinia, koska tiesi aineen vaarallisuuden ja pelkäsi koukkuun jäämistä, ja niinpä amputoinnissa käytettiin kuumaa kaurapuuroa tuskaa helpottamaan. Näin isosiskoni muistaa äidin kertoneen, isä itse ei sodasta juuri puhunut. Sodan jälkeen isä väitteli tohtoriksi ja alkoi työskennellä naisten tautien ja synnytysopin erikoislääkärinä. Sormettomuus oli kirurgin ammatissa vähintään erikoista. Isän mustat nahkahansikkaat tunnisti aina siitä, että oikean käden käsineestä oli vedetty etusormi sisään. Isosiskoni muistaa tämän erityisen hyvin.

Isä oli mennyt ensimmäisen kerran naimisiin vuonna 1923. Liitosta oli syntynyt kaksi lasta, poika ja tyttö. 1930-luvun puo-

livälissä Suomessa oli muotina suomalaistaa sukunimiä, ja isäni muutti fennomaanien esimerkin kannustamana Harlinin Harjolaaksi. Tytär ensimmäisestä avioliitosta oli nimeltään Leila. Hän oli koulutukseltaan farmaseutti, ja aikuisena hän muutti Australiaan – muistan hänet Leila-tätinä, vaikka hän oli sisarpuoleni. Isän ensimmäisen liiton toinen lapsi, velipuoleni Pekka, opiskeli isän tapaan lääkäriksi. Velipuoleni pojasta Veli-Pekasta tuli myös menestynyt lääkäri.

Isäni ja äitini tutustuivat sananmukaisesti leikkauspöydän äärellä, sillä isä oli kirurgi ja äiti sairaanhoitaja. Kun isä tapasi Liisan eli äitini, isän ensimmäinen avioliitto oli jo karilla. Isällä ja äidillä oli ikäeroa 24 vuotta.

Äitini Liisa Leena Margareta Koskiluoma oli syntynyt vuonna 1921 Viipurissa. Äidin isä Eliel oli papinpoika, joka oli lukenut itsensä opettajaksi. Äitini syntyessä hänen isänsä toimi lehtorina Viipurissa. Äidinäiti Greta oli kotiäiti. Äidilläni oli kolme sisarusta: isovelji Kari ja pikkuveli Lauri ja pikkusisko Marianna. Heidän lapsuutensa oli ollut niukka ja vaatimaton. Äiti kertoi, että heidän perheessään joululahjaksikin oli saatu vain kynä tai omena.

Ylioppilaaksi äitini kirjoitti Viipurin tyttölyseosta keskellä talvisotaa vuonna 1940. Sotavuodet leimasivat äidin nuoruutta, ja niihin vuosiin liittyi myös salaisuus, joka piti häntä otteessaan koko hänen elämänsä ajan. Äiti uskoi tuon salaisuutensa minulle ja siskolleni, kun olin noin kymmenvuotias. Salaisuus oli traaginen rakkaus toiseen mieheen. Se, että äiti vihki lapsensa kantamaan omaa salaisuuttaan, oli vähintäänkin erikoista. Äidin suuri rakkaus oli metsätieteitä lukenut ylioppilas Matti Lamppu. Saiko isäni koskaan tietää äidin menneisyydestä samassa laajuudessa kuin minä? En usko. Äiti oli tavannut Mattin teini-iässä oppikoulussa ja rakastunut. Kesällä 1943 äiti ja Matti menivät kihloihin. Heidän yhteinen unelmansa oli perhe

ja oma maatila, mutta sota murskasi haaveet. Matti lähti rintamalle ja päätyi nuorena vänrikkinä johtamaan joukkuetta etulinjaan. Joukkueen edellinen johtaja oli kaatunut puna-armeijan tarkka-ampujan luotiin, ja kun Matti oli vasta tutustumassa joukkueensa aseisiin, tarkka-ampuja osui myös häneen. Haavoittuminen tapahtui Uhtualla lokakuun alussa vuonna 1943.

Äiti oli sota-aikaan rintamalla lottana, ja jotenkin hän sai tiedon sulhasensa haavoittumisesta. Äiti pisti toimeksi ja onnistui pääsemään Matin luokse kenttäsairaalaan kaksi päivää haavoittumisen jälkeen. Hän ehti hyvästellä suuren rakkautensa, joka kuoli hänen syliinsä. Äiti kertoi Matista, kun olin lapsi, mutta vasta paljon myöhemmin, äidin kuoleman jälkeen, ymmärsin nuorten rakkauden koko syvyyden: se kävi ilmi päiväkirjoista ja Matin ja äidin kirjeenvaihdosta, jota sain lukea. Kirjoituksista huokunut rakkaustarina oli kuin elokuvasta. Tarinaan sopi, että Matin kuoltua myös äiti oli halunnut kuolla. Hänellä ei ollut enää syytä elää. Kuolemaa uhmaten äitini ilmoittautui rintamalla vapaaehtoiseksi kaikkein vaarallisimpiin tehtäviin. Hän toimi muun muassa lähettinä, ja yhdessä äidin sotatarinoista hän oli yksin metsässä viestiä viemässä, kun hän huomasi kaatuneen venäläissotilaan. Sitten sotamies liikahti, ja pian varvikosta nousi lisää päitä: kokonainen vihollisjoukkue. Äiti lähti juoksemaan. Hän juoksi henkensä edestä. Venäläiset alkoivat ampua, mutta eivät osuneet. Olen ajatellut tarinan niin, että venäläiset eivät raaskineet tappaa kaunista, nuorta naista. Minun äitiäni. Äitini Liisa oli vanhoissa valokuvissa mielettömän kaunis blondi kiharoineen.

Sodan jälkeen äitini omistautui auttamiselle. Sairaanhoidon opistoon hän pääsi vuonna 1944. Äidin perhe ei halunnut maksaa opintoja, mutta kuolleen sulhasen perhe auttoi. Äidin veljistä tuli opettajia, ja äidin sisar sai ammatin historiasta ja arkeologiasta. Uskon, että sodanjälkeiset vuodet äiti eli kuin nunna.

Hän oli vannonut itselleen, ettei ota toista miestä. Muisto kaa-tuneesta sulhasesta oli musertavan raskas. Kohtalo kuitenkin heitti äidin samaan työpaikkaan isän kanssa. Sairaalassa isä piiritti Liisaa pitkään, ja lopulta äiti antoi periksi. Äiti oli silloin kolmenkymmenen. Hän otti itselleen vanhemman miehen, her-rasmiehen, jota kunnioitti ja jonka kanssa oli mahdollista saada lapsia. Hän teki järkevän päätöksen, koska hän halusi perheen. Rakastiko äiti isää? En usko. Isosiskoni Tuire syntyi vuonna 1956.

Minä synnyin maaliskuun 15. päivä vuonna 1959. Erikoinen yksi-tyiskohta synnytyksessäni oli se, että synnyin isäni käsien kautta. Isä oli Riihimäen sairaalassa töissä ylilääkärinä, kirurgina ja myös synnytyslääkärinä, ja koska olin kookas ja jotenkin poikkiteloin, isäni teki omalle vaimolleen keisarileikkauksen. Neuvolakorttiin Riihimäen II piirin lastenneuvolassa syntymäpainokseni merkit-tiin 3 400 grammaa ja syntymäpituudekseni 51 senttimetriä.

Kasteessa sain nimekseni Renny Lauri Mauritz Harjola. Olin siis Harjolan Renny. Ensimmäisen etunimeni äitini oli napannut Mazo de la Rochen kirjoittamasta suositusta kartanoromantti-sesta kirjasarjasta. Se oli ollut äitini suosikkilukemistoa nuorem-pana. Kirjassa *Jalnan nuori Renny* seikkailee solakka, jäntevä ja eloisasilmäinen hurmuri. Sain kasteessa siis harteilleni seikkai-lijan viitan.

Lauri-nimen sain enoni ja kummisetäni Laurin mukaan. Kol-mas etunimeni Mauritz tuli isäniäni, hovineuvos Mauritz Har-linin mukaan. Mauritz Harlinin kohtalo oli onneton: hän oli vuonna 1920 menossa junalla Helsinkiin, mutta nousi epähuo-miossa väärään, itään päin matkanneeseen junaan. Huomat-tuaan erehdyksensä Mauritz oli hypännyt liikkuvasta junasta. Hyppy epäonnistui. Isäniäni loukkasi pänsä ja kuoli muuta-man päivän päästä vammoihinsa kotonaan Kuopiossa.

Riihimäellä asuimme sairaalan asuntolassa. Isä oli ollut lääkärinä aiemmin Riihimäen vankilassa, ja hän oli tunnettu hahmo pikku-kaupungissa. Perheemme osallistui kaupungin kerman kissanristiäisiin. Illanvietoissa sikarin ja konjakin tuoksu leijui ilmassa, ja toisinaan nukahdin kesken juhlien keittiön pöydän alle. Isä oli asemiehiä, ja hänellä oli oma metsäporukkinsa. Muistan, miten isän metsästysvaatteet haisivat savulta ja miten auton takakontissa oli usein jäniksiä tai metsoja. Isällä oli metsästyskivääri ja muun muassa Mauserin pistooli. Kun vuonna 2020 ohjasin *Luokkakokous 3* -elokuvaa Suomessa, laitoin Jukka Puotilan esittämälle miehelle käteen samanlaisen pistoolin. Kunnioitin siten isääni. Kun Jukka Puotila kysyi aseesta ja isästä, minun oli vaikea puhua. Yhä vieläkin minun pitää vannottaa itselleni, etten ole huonompi kuin joku muu. Lapsena isän iästä puhuminen oli ihan hirveää.

Varhaislapsuuteni muistoista moni liittyy lääkäreihin ja sairaaloihin. Sairastuin vakavasti, kun olin yksivuotias. Olin saanut keuhkokuumeen. Olin kuolla. Keuhkokuumetta en voi itse tietenkään muistaa, mutta taudista tuli koko myöhempää elämäni leimaava asia. Ensin isäni yritti hoitaa minua Riihimäellä. Oli kylmäkylpyjä ja höyryhengitystä ja kaikkea muuta. Keuhkokuume oli sitkeä eikä ottanut talttuakseen, ja lopulta isäni kollega puuttui asiaan. Minut ymmärrettiin kuskata Lastensairaalaan Helsinkiin. Äiti jäi pois töistä ja oli päivät seurani, mutta usean viikon ajan olin yöt sairaalassa yksin. Itkin ja kaipasin äitiä. En osannut vielä puhua. Koin itseni hylätyksi ja turvallisuuden tunteeni järkkyy pahemman kerran. Hylkääminen vaikuttaa minuun vielä nykyäänkin.

Lopulta tokenin ja pääsin sairaalasta, mutta toipuminen kesti pitkään. Myöhemmin äitini usein tarinoi keuhkokuumeestani, hengenvaarasta, paranemisestani ja pelastumisestani. Se oli tarina, jonka halusin kuulla uudestaan ja uudestaan. Hylätyksi tu-

lemisen pelko ja kaipuu äidin syliin liimautui alitajuntaani pysyvästi. Äidistä tuli elämäni turvasatama, elämäni kiintopiste. Äidistä tuli luotettu ihmiseni, jonka tukeen saattoi aina luottaa.

Liisa Harjola, äiti:

Rennyllä oli aina valtava tarve jakaa eikä ainoastaan ottaa vastaan. Joskus tuli mieleen, että antaako Renny, koska hän oli kerran menettänyt paikkansa katkeralla tavalla perheessä? Antamisen ilo tuntui myös opitulta: saaminen on hauskaa, mutta antaminen on vähintään yhtä hauskaa. Muistan, miten sain Rennyttä äitienpäivälahjaksi hajuvesipullon, missä oli vaaleansinisiä kiviupotuksia. Renny oli nelivuotias.

Joskus on sanottu, että kaikilla taiteilijoilla on ydintrauma, jota he pyrkivät ratkomaan taiteellaan. Oliko keuhkokuume ja hyläytyksi tuleminen minun ydintraumani? Ainakin se johti siihen, ettei minusta koskaan tullut lääkäriä, vaikka isä sitä kovasti toivoi. Minulla ei ollut lääkärin ammattiin taipumusta, ei siis minikäänlaista. Olen lapsesta saakka pelännyt verta ja kauhistun sairaalan hajua. Kammoan sairaaloita keuhkokuumekokemuksen vuoksi. Isä ymmärsi yskän ja yritti ohjata minua eläinlääkäriksi. Ei sekään ollut minua varten. Koin syyllisyyttä, sillä olin pettänyt vanhempani. En lunastanut heidän odotuksiaan.

SUOMEN MENESTYNEIN ELOKUVANTEKIJÄ KERTOO KOKO TARINANSA

Sisukkuutta, suuria onnenhetkiä ja kipeitä pettymyksiä. Koukuttava tositarina pojasta, joka luuli olevansa hullu, ja miehestä, joka hurmasi monet. Renny Harlin vie lukijan keskelle Cannesin elokuvajuhlien huumaa ja Hollywoodin bisnesmaailmaa sekä kuvauspaikoille, jotka vilisevät tunnettuja näyttelijöitä ja elokuva-alan legendoja. Kirja valottaa myös Harlinin yksityiselämää ja Hollywoodin nurjaa puolta, rahanvaltaa ja onnenonkijoita.

Elämäkerta näyttää rosoisen menestyjän, joka upposi amerikkalaiseen unelmaan ja palasi harhapoluilta.



www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-2751-1

Pääillyksen suunnittelu: MARKKO TAINA

Pääillyksen kuvat: LARI JÄRNEFELT